

ISUSOVI UČENICI – SVJEDOCI VJERE

fra Dujo Jukić

Primjer najbolje poučava. Osobito ako je dobar potiče na nasljedovanje. I danas su potrebni svjedoci vjere. Drugi vatikanski sabor poziva nas da se vratimo izvorima. Svakako, najbolji izvor su novozavjetni spisi, osobito evanđelja. Osvrnut ćemo se na velikane naše vjere koji su svoju vjeru živjeli istinskim kršćanskim životom. Očigledno postaju primjer prave vjere vjernicima u svakom vremenu. Promotrimo nekoliko najvažnijih primjera u evanđeljima i novozavjetnim spisima.

Istinski Učitelj

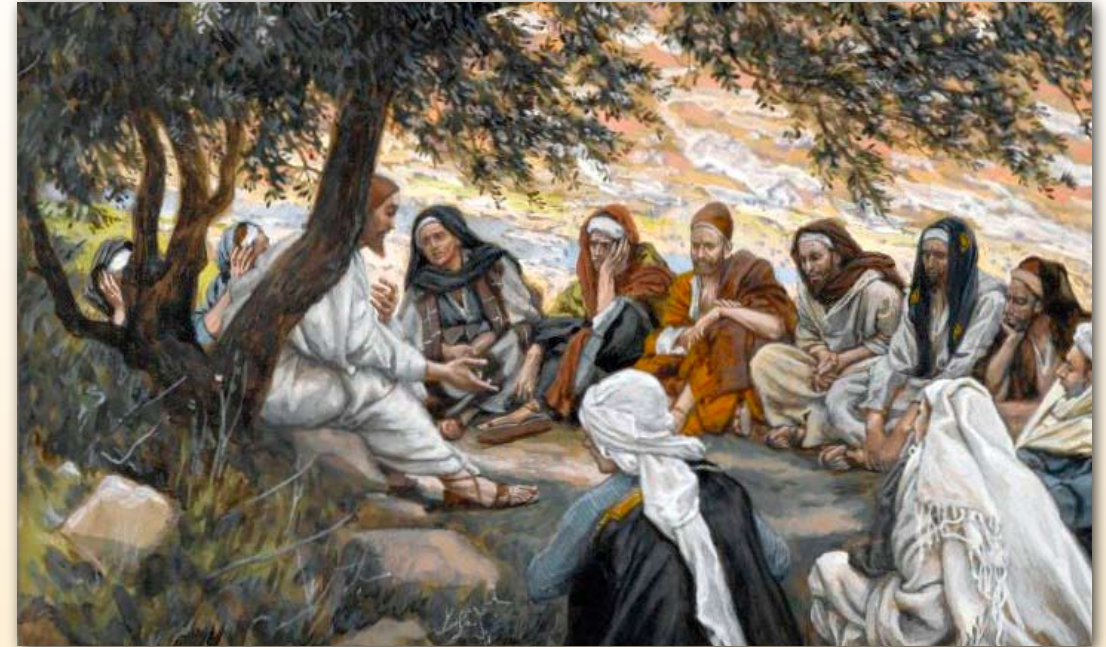
Da bi kršćanin mogao shvatiti bit i poruku vjere mora se trajno vraćati na početke, ponirati u važne događaje povijesti spasenja. Oni su uvijek isti, a opet nov izvor vjere. Uvijek svjež, isti i nov. S Kristom je završila objava te su započela zadnja vremena. Kršćanin je pozvan da se trajno osvrće na njegov zemaljski život kako bi mogao napredovati. O Isusu i njegovu životu najbolje su znali oni koji su ga osobno poznavali. Oni su svjedoci Njegove vjere. Isus se predao u Očeve ruke, vršio je volju njegovu i kada mu to nije odgovaralo. Nikad se nije suprostavljao toj Volji. Pokazao nam je smisao kršćanskog života. Njegov život toliko je bio sličan životu čovjeka njegova vremena da njegovi susjedi nisu primjećivali u njemu skrivenu božansku

dimenziju. Radio je sa svetim Josipom i zarađivao za kruh svagdanji. Pokazao nam je kako biti čovjek te kako doći do Kraljevstva Božjega. Kad je započeo javno djelovanje putovao je od mjesta do mjesta navješćujući Radosnu vijest svima bez razlike. Često se molio nebeskom Ocu kako ne bi posustao. Tražio je od Njega da mu dadne snage kako bi izvršio svoje poslanje do kraja. Osobito se njegova poslušnost očitovala pred kraj zemaljskog života u njegovoj mucu i smrti.

Isus je poznavao srca svojih slušatelja i njihove sumnje. Iako su slušali njegovo naučavanje te svojim vlastitim očima gledali čudesa i znamenja, koja je među njima činio, ipak mu nisu vjerovali. Malo tko je vjerovao od Isusovih slušatelja da je on dugo očekivani Mesija - Krist, jer se mesijanstvo razumijevalo u političkom smislu. Većina ga je držala prorokom koji je ustao u posljednja vremena. O njegovu nauku i djelima znali su svi žitelji Izraela i okolnih pokrajina. Ni njegovi učenici nisu mu istinski vjerovali dok je bio s njima. Vjera im nije bila dovoljno jaka jer tada još nisu primili Duha Svetoga. Pravu vjeru pokazala je njegova majka Marija koja je njegova najbolja učenica.

Vidjesmo Uskrslog

Učenici su držali da je Isus prorok, veliki učitelj i obećani Mesija. Bilo je lako dok je bio s njima. Veliki petak za njih je kraj. Završio je život velikog čovjeka i sve je propalo. Kada je uhvaćen, našli su se zatečeni te su pobjegli. Petar ga zatajio, a Juda izdao, svi

ga ostavili. No, sve do uskrsnuća od mrtvih i poslanja Duha Svetoga dvanaestoricu su mučile sumnje. Nisu još poznavali uskrsnuće od mrtvih.

Prije Isusa nitko nije uskrsnuo, niti je na takav način pobijedio smrt. Tek kad su vidjeli Uskrslog Gospodina počelo je u njima gorjeti srce. Tri dana poslije njegove smrti, dva učenika potištena idu i prebiri protekle događaje na putu u obližnje selo Emaus. Kad im se Isus približio u njima je zasjala zraka vjere, a jasno se očitovala u lomljenju kruha.

Naša vjera temelji se na uskrsnuću Kristovu. Da nije uskrsnuo uzaludna bi bila naša vjera. Častilo bi ga se samo kao nekog od velikana. Ali on je pobijedio smrt te trajno živi. Jasno se vidi kako vjera nije moguća bez djelovanja Duha Svetoga. Njegovom

intervencijom možemo biti istinski vjernici, potpuno predani Bogu, kao i apostoli na dan Pedesetnice. Kada ih je zahvatila snaga Duha nisu više imali nikakva straha niti su se bojali velikog svećenika, rimske vojske, batina, tamnica, progonstva. Snaga Duha rušila je pred njima sve sumnje i prepreke što su ih sputavale. Ono što su Isusu obećavali sada provode u djelo. Vjera u uskrslog Krista oplemenjena snagom Duha Svetoga učinila je od njih neustrašive ljude. Postali su pravi svjedoci i stupovi vjere. Hrabro su naviještali Radosnu vijest imajući pred očima nadu u vječni život. Sve su vršili u radosti i bez straha, a njihova vjera postala je stamena.

Najprije vjera

Navedeni primjeri pokazuju nam kako je stagnacija nazadovanje. Tko ne napreduje taj nazaduje. Da su apostoli prestali naviještati evanđelje i da su se zatvorili,

poruka spasenja ne bi došla do nas. Isus je činio mnogo čudesa i znamenja tijekom tri godine svoga javnog djelovanja. Njegovi učenici kasnije su probrali najvažnije događaje. Neke od tih primjera navodimo u radu.

Istinska vjera

Potrebno je primjetiti kako Isus najprije traži od bolesnika vjeru, zatim oprašta sve njihove grijehove, a na kraju ih ozdravlja od njihove bolesti. Kada je uskrisavao Lazara od njegovih sestara traži vjeru. Vjerovati da se netko može povratiti u život iako je već tri dana mrtav, graničilo je sa zdravim razumom. Tijelo se tada počinje raspadati. Marta je bez obzira na to čvrsto vjerovala da Isus može uskrisiti njezina brata i da mu ništa nije nemoguće.

Sirofeničanka

Žena kojoj je dijete bilo bolesno nije pripadala izraelskom narodu. Bila je poganka iz tirske kraja. Židovu je u ono vrijeme bilo zabranjeno družiti se s poganima. Isus nadilazi ove društvene granice zanemarujući dotadašnje običaje. Žena je čula o Njemu te mu se obraća za pomoć. Traži da pomogne njevoj kćerki. Isus se pravi da ne čuje što mu ona govori, ostaje hladan na njenu molitvu. Kao da je ne želi uopće čuti niti ozdraviti njeno dijete. Ona je uporna. Isus joj odgovara: „Ne priliči uzeti kruh djeci i baciti ga psićima.“, a ona uzvraća: „Ali i psići jedu od mrvica što padaju sa stola njihovih gospodara!“ (Mt 15, 26-27). Tek tada Isus se obazire i veli joj: „O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš.“ (Mt 15, 28). Dijete je ozdravilo toga časa.

(Ne)vjerni Toma

Apostol Toma ostao je u kršćanskoj tradiciji zapamćen kao nevjerni. Svojom nevjerom pokazao je pravu vjeru. Ivan je zapisao ovaj događaj kako bi osnažio u vjeri one koji nisu nikada vidjeli Gospodina. Toma je vidio uskrslog Gospodina i njegove rane. Čvrsto je povjerovao i rekao: „Gospodin moj i Bog moj!“ (Iv 20, 28). U riječima upućenim Tomi, Isus kao da govori nama: „Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju.“ (Iv 20, 29). Blaženi smo ako vjerujemo u ono što su nam očevici prenijeli, a nismo vidjeli.

Možemo zaključiti da je kod nekih slušatelja vjera bila iznimno velika. Nisu znali da je Isus Bogočovjek, ali im je svakako bilo poznato da je on Božji čovjek, veliki prorok. Isus je ozdravio samo one bolesnike koji su povjerovali da ih može izliječiti. Isto vrijedi i za nas.

VJERA KOD APOSTOLA JAKOVA

Pitanje vjere i djela, koje se javlja kod apostola Jakova, prati Crkvu kroz cijelo vrijeme njenog zemaljskog puta. Dok su protestanti tijekom povijesti Jakovljevu poslanicu odbacili, Katolička Crkva nikad ju nije negirala nego uvažavala. Ovo napominjem kako bi bilo jasnije goruće pitanje vjere i djela u Jakovljevoj poslanici. Vjera koju opisuje Jakov i izlaže u svojoj poslanici nije vjera nekog pojedinca izdvojenog iz zajednice, nego upravo vjera zajednice sačinjene od pojedinih osoba. Problem se stvarao zapostavljanjem kršćanskog načina života u svakodnevnicu. Kršćanin je pravi vjernik tek onda kada živi svoju vjeru. U Crkvi je već bilo mlitavih vjernika koji su zanemarivali svoje vjerske dužnosti. Polako se počela uvlačiti u zajednicu licemjerna pobožnost. Jedno se lice pokazuje pred Bogom, a drugo pred ljudima. Počinju se na račun vjere zanemarivati dobra djela. Za ovakvu vjeru bez djela Jakov kaže je mrtva u sebi (usp. Jak 2, 17). Jakov donosi i primjere opravdanja vjere djelima. Abraham se opravdao djelima kada je išao prinijeti svoga sina Izaka na žrtvenik. Slično i Rahaba kada je primila izraelske uhode u svoj dom (usp. Jak 2, 20-25). O ovom je pisao i apostol Ivan u svojoj poslanici: „Rekne li tko: 'Ljubim Boga', a mrzi brata svoga, lažac je. Jer tko ne ljubi brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti.“ (1 Iv 4, 20).

fra Dujo Jukić

Djela pokazuju vjeru

Ako bolje pogledamo, vidjeti ćemo da se evanđelje ne može živjeti bez istinske vjere. Njegovi zahtjevi za našim izgledaju istovremeno lagani, ali i paradoksalni za život. Bez vjere, u evanđeoske dubine i otajstva ne možemo prodrijeti. Ovo se postiže jedino molitvom i vršenjem dobrih djela. Ovdje djela i vjera pokazuju suživot te jedno drugo nadopunjuju. Isus učenike upozorava da ne upadnu u ovu oprečnost. Nije dovoljno izgovarati silne molitve te iz sveg glasa vapiti Gospodinu, nego vršiti volju Oca nebeskog (usp. Mt 7, 21). Djela svjedoče vjeru, ona se preko djela pokazuju. Kako bi nevjernik ili vjernik mogao znati tko je kršćanin, ako ne živi ono što vjeruje i drugima svjedoči svojim primjerom?!

Zaista, svatko će priznati da je pravi vjernik onaj čija vjera ne ostaje na riječi. Veoma lako se zna dogoditi da čovjek vjeruje samo na osobnoj razini i umišlja kako je dobar čovjek i kršćanin, a na društvenoj se maksimalno marginalizira. Često čujemo od ljudi kako govore: „Ja sam vjernik!“, ali u svakidašnjem životu njihovo ponašanje ne razlikuje se od ponašanja drugih ljudi. Kršćanstvo

U svakodnevnom životu često se dogodi da vjera izgubi svaki dodir sa stvarnošću. Prvotni žar vjere polako gubi na toplini. Osobito se to događa ako ne podržavamo vatru ljubavi uljem svog života. Pravi vjernik Novog zavjeta i Crkve očituje se u življenju evanđelja. Tek kad svoj život živi kroz prizmu evanđelja postaje Isusov učenik.